

Ο αείμνηστος αρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Χώρας (†2005) και ο σπάνιος χειροτονητήριος λόγος του

/ [Γνώμες](#)

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Ὁ αείμνηστος π. Γεώργιος Χώρας, ὑπῆρξε μία ἐξαιρετική προσωπικότητα πού ἔζησε ἄριστον κατὰ Χριστόν βίον, τόσο στήν Ἀθήνα ὅσο καί στή Μάνη, καί συγκεκριμένα στό Γύθειο.

Γεννήθηκε τό 1934 στό Λυγουριό Ἀργολίδος καί σπούδασε στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί μετεκπαιδεύτηκε στά πανεπιστήμια τῆς Λουβαίν καί τοῦ Μονάχου. Ἀναγορεύθηκε διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τό 1975, μέ βαθμό «ἄριστα» καί ἔγραψε πολλές μελέτες καί ἄρθρα. Ἐργάσθηκε, ὡς καθηγητής Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ὡς ἐπίσης καί ἐπί εἴκοσι ἕξι ἔτη στήν κεντρική ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων. Ὑπῆρξε μέλος πολλῶν ἐπιστημονικῶν, θρησκευτικῶν καί πολιτιστικῶν Συλλόγων καί ἔδωσε πολλές διαλέξεις στήν Ἑλλάδα καί στό ἐξωτερικό. Μάλιστα, ἐπί σειράν ἐτῶν, κήρυττε τόν θεῖο λόγο κατὰ τίς Κυριακές

στήν Ί. Μονή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ στή Νέα Μάκρη. Προσέφερε ἀφιλοκερδῶς τίς ὑπηρεσίες του στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί τήν Ί. Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν.

Στίς 20 Ἀπριλίου 2002 καί σέ ἡλικία 68 ἐτῶν, χειροτονήθηκε διάκονος καί τήν ἐπομένη ἡμέρα πρεσβύτερος, ἀπό τον αἰόδιμο Μητροπολίτη Γυθείου καί Οἰτύλου κυρό Χρυσόστομο Β΄ καί ὑπηρέτησε ὡς ἐφημέριος στόν Ί. Ναό Τριῶν Ἱεραρχῶν Μαυροβουνίου Γυθείου. Ἀργότερα μετετέθη στόν Ί. Ν. Ἁγίου Δημητρίου Ψυρρή στήν Ἀθήνα. Ἐκοιμήθη ὁσιακῶς στίς 4 Αὐγούστου τοῦ 2005 καί ἐτάφη στή γενέτειρά του. Ἐξαιρετικούς ἐπικηδεῖους λόγους ἐξεφώνησαν ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Γυθείου καί Οἰτύλου κυρός Χρυσόστομος Β΄ καί οἱ καθηγητές τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἡλίας Μουτσούλας καί Διονύσιος Καλαμάκης.

Ὁ γράφων, συνεργάστηκε μέ τόν ἀείμνηστο στήν Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί συγκεκριμένα στό περιοδικό «Τόλμη», ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου.

Ἐάν καί ἔχουν παρέλθει σχεδόν δύο δεκαετίες ἀπό τήν χειροτονία του, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἐξόχως συνειδητή πράξη ἀγάπης του πρός τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του καί ἕνας βαθύτατος ἱερός πόθος τῆς ἀγνῆς ψυχῆς του, ἀξίζει νά παραθέσουμε τόν χειροτονητήριο λόγο του, ὁ ὁποῖος εἶναι ὡς ἐξομολογητική, ἱκετήριος προσευχή, ἕνας σπάνιος λόγος, πρός πνευματική ὠφέλεια καί οἰκοδομή ὅλων μας.

Ο ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ (21 Ἀπριλίου 2002)

«Κύριε, σύ ὁ ὑψηλός Θεός, εὐδόκησες μέσα εἰς τήν μακράν σειράν τῶν ἐτῶν νά προσδιορίζεις καί νά προσκαλεῖς τούς μαθητάς σου. Σύ, Κύριε, ὁ πρό τῆς γενέσεως προορίσας καί προσκαλὼν τούς συνεργούς Σου, ὅπως τόν Σαμουὴλ καί ἄλλους προφῆτες σου, ἁγίους καί ὁσίους, Σύ ὁ Αὐτὸς δέχεσαι καί δέν ἀπορρίπτεις καί τόν κατὰ τήν ἐνδεκάτην καί τήν δωδεκάτην ὥραν ἐλθόντα ἐργάτην. Μάλιστα οἱ ἀργοπορημένοι, ἂν ἐργασθοῦν στόν ἀμπελῶνα Σου μέ καθαρή καρδιά, θά ἀνταμειφθοῦν μέ τόν ἴδιο μισθό, ἔστω κί ἂν δέν δούλεψαν ἀπό τό πρωί, ἀλλά μόνον μία ὥρα, ὅπως Σύ μέ τήν Παραβολή σου ἐβεβαίωσες.

Ἄνοιξε καί σ' ἐμένα, Χριστέ, τήν θύρα τοῦ ἐλέους Σου γιά νά εἰσέλθω, γονυκλινής, μέ ταπεινό φρόνημα καί μέ συντετριμένη καρδιά. Καί σ' εὐχαριστῶ πολύ, Χριστέ μου, διότι ἐνῶ μποροῦσες νά κάνης τό ἔργο Σου μέσα στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων καί χωρίς τήν δική μου συμβολή, ἐν τούτοις μέ δέχεσαι, μοῦ στέλνεις τό κάλεσμα διά τοῦ Ἱεράρχου Σου κ. Χρυσοστόμου, πού εἶναι ἐδῶ καί τώρα εἰς τύπον καί τόπον ἰδικόν Σου. Ὁμολογῶ, Κύριε τήν χάριν· ἀναγνωρίζω τήν εὐεργεσίαν.

Συνέβη μάλιστα καί μ' ἐμένα ὅ,τι ὁ Μέγας Βασίλειος, ἀπό τήν προσωπική του ζωή, διηγεῖται, σέ ἐπιστολή του πρός τόν σύγχρονόν του Σεβαστείας Εὐστάθιον: «Ἐγώ

πολὺν χρόνον προσαναλώσας τῇ ματαιότητι καὶ πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἑμαυτοῦ νεότητα ἐναφανίσας τῇ ματαιοπονίᾳ, ἣν εἶχον προσδιατρίβων τῇ ἀναλήψει τῶν μαθημάτων τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ μαρανθείσης σοφίας· ἐπειδὴ ποτε ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέως διαναστάς, ἀνέβλεψα μὲν πρὸς τὸ θαυμαστὸν φῶς τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, κατεῖδον δὲ τὸ ἄχρηστον τῆς σοφίας τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου, τῶν καταργομένων, πολλὰ τὴν ἐλεῖνῃν μου ζωὴν ἀποκλαύσας, ἠυχόμενῃ δοθῆναι μοι χειραγωγὸν πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν δογμάτων τῆς εὐσεβείας».

Καὶ ὁ δικός μου χειραγωγὸς εἶναι ἐδῶ, Κύριε, ὁ ἀρχιερεὺς Σου Χρυσόστομος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου κλίνω γόνυ ταπεινῶς καὶ ἐπαφίεμαι Σὺ τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ εὐχαριστῶ Σε, Κύριε, ὅτι μέ ἔφερες εἰς τό μέτρον τῆς κατανοήσεως. Ἐνας μάλιστα συγγενής μου μέ ρώτησε πρόσφατα:

-Γιατί γίνεσαι παπᾶς; Τοῦ ἀπήντησα: γιατί ἔχω μέσα μου ἀρκετά ἀποθέματα ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, αἰσθήματα ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ θέλω νὰ τὰ ἐκφράσω. Καὶ μὴ ξεχνᾷς, τοῦ εἶπα, ὅτι μόνον ὅ,τι γίνεται γιὰ τὸν Θεόν καὶ τὸν ἄνθρωπον, τοῦτο μόνον εἶναι καὶ αἰώνιον. Τό νὰ ὑπηρετεῖς τὸν Θεό εἶναι σάν νὰ βασιλεύς. Ὅπως τό εἶπε ἀπὸ τὸν τέταρτο μ.Χ. αἰῶνα ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος: «Deo servire regnare est».

Καὶ σήμερα, καρδιογνώστα Κύριε, ἀκούω νὰ μέ ἐρωτᾷς, ὅπως τότε τὸν πρωτοκορυφαῖο μαθητὴ Σου:

«Εἰ φιλεῖς με, Πέτρε;», Πέτρο, μέ ἀγαπᾷς; Κι' ἐκεῖνος σοῦ ἀπήντησε, Χριστέ μου: «Σὺ, Κύριε, οἶδας ὅτι φιλῶ σε». Καὶ τότε εἶπες: «βόσκε τὰ ἀρνία μου, ποίμενε τὰ πρόβατά μου».

Σὺ ὅμως ἐπέστησες, Κύριε, τὴν προσοχή τῶν ποιμένων καὶ τῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελῶνος ὅταν εἶπες: «οὐδεὶς, ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' ἄροτρον, καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὐθετος ἐστὶν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Λουκ. θ', 62).

Ἐπομένως προβάλλει σαφῶς ἐνώπιόν μου ἕνας διμέτωπος ἀγῶνας μέ τὸν ἑαυτό μου καὶ μέ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἐγὼ πού προτίθεμαι νὰ εἶμαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, πρέπει νὰ φθάσω στὸν βαθμό τῆς αὐτογνωσίας σέ κατάσταση τῆς ψυχικῆς μου ἐνότητος καὶ ὑγείας. Διότι «καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον καὶ εἶτα καθάραι», «ὅτι τῶν ἀκτίνων αὐτῶν καθαρωτέραν εἶναι δεῖ τὴν τοῦ ἱερέως ψυχὴν» (Ἰω. Χρυσόστομος).

Ρίχνοντας, λοιπόν, μιά βαθειά μέσα μου ματιά, μέ πολλή σκέψη καὶ μέ αὐτοπαρατηρησίᾳ, μέ τὴν προσευχή καὶ μέ τίς συμβουλές τῶν γεροντοτέρων, ἔφριξα πρό τῆς ἀδυναμίας μου καὶ ἀνεγνώρισα τὴν σχετικότητα τῆς ὑπαρξης καὶ

αυτό πού, σύ Χριστέ, μάς εἶπες, ὅτι «καί ὑμεῖς ὅταν ποιήσητε ὅλα τὰ διατεταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοι ἐσμέν, ὅτι ὁ ὠφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν» (Λουκ. ιζ', 10). Δέν μοῦ ἀπομένει, λοιπόν, παρά ἡ παράδοσή μου σέ σένα, Ὑψιστε Θεέ, ἡ διὰ τῆς προσευχῆς μετά Σοῦ μυστική συνομιλία, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄλλους καί ἡ ὑπέρ αὐτῶν προσευχή. Ὅπως τό λέμε στήν Θεία Λειτουργία «καί πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Ἐγκαταλείπομαι στά χέρια Σου χωρίς ... σχέδια καί προοπτική γιά νά περάσω στό σχέδιο -στό πρόγραμμα τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι μόνον πλατύνεται ὁ ἄνθρωπος καί ἐλευθερώνεται ἐκ τοῦ ἐγωϊστικοῦ κλειοῦ τοῦ ἀτόμου του καί γίνεται ἐν Χριστῷ ὑπόσταση-πρόσωπον, καλούμενος νά ὁμοιάσῃ πρὸς τόν Θεάνθρωπον. Ὅπως τό γράφουν τά συμβουλευτικά πνευματικά ἐγχειρίδια: «Μιμηταὶ Χριστοῦ γίνεσθε»!

Βεβαίως ἔζησα μιά ζωή πάντα κοντά στοὺς ἀνθρώπους, ἐχαιρόμουν τήν φιλική συναναστροφή, τήν ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία, τοὺς ἤμουν ἐξυπηρετικός, τοὺς δάνειζα τόν ἑαυτό μου, τίς γνώσεις μου, τοῦ χρόνου μου καί τό ὅσο καλό ἔκανα ἐπέστρεφε ἐπάνω μου, ἡ χαρά, πού δοκιμάζομε ἀπό τόν ἀλτρουϊσμό καί τήν φιλαλληλία. Καί τώρα καλοῦμαι νά ὑπηρετήσω τοὺς ἀνθρώπους. Μὲ στέλνεις σέ διακονία, μέ αὐτὴ ὅμως τήν μεγάλη διαφορά, ἀπ' ὅ,τι στήν μέχρι τώρα ζωή μου. Ὅτι σ' ἐκείνους πού μέ στέλνεις τοὺς διαλέγεις Σύ καί ὄχι ἡ δική μου προτίμηση καί ἀρέσκεια.

Γι' αὐτό καί ἀπό σήμερα ὀφείλω νά εἶμαι φίλος ὄχι μόνον μ' ἐκείνους πού ἐγώ προτιμῶ καί ἐπιλέγω, ἀλλὰ καί μέ ὅσους Σύ μοῦ στέλνεις νά διακονήσω. Ὅφείλω νά εἶμαι ὑπηρέτης τους. Καί ἂν δέν μπορῶ νά τοὺς ὑποφέρω, δέν μοῦ ἐπιτρέπεται νά τοὺς ἐγκαταλείψω, γιατί σύ ἀκριβῶς μέ διατάζεις νά μείνω κοντά τους, ὅπως μάς τό εἶπες στήν διδασκαλία περὶ τῆς τελικῆς κρίσεως: «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων· οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε', 46).

Πρέπει ἀνεπιφύλακτα τώρα νά παραδεχθῶ τήν γῆ καί τοὺς ἀνθρώπους ὅπως εἶναι. Καί νά ἐργασθῶ πρό τῆς πραγματικότητος ὅσο σκληρὴ κι' ἂν πολλές φορές εἶναι.

Καί νά ἀνεχθῶ τήν στάση τῶν λαθεμένων ἀνθρώπων, ἄλλοτε τήν μικροψυχία τῶν εὐσεβῶν, τήν ἱταμότητα τῶν ἀμοραλιστῶν, τόν ἐγωϊσμό τῶν ἐξυπνῶν καί ἱκανῶν, τῶν ἐπιτυχημένων, ἀλλὰ ταυτόχρονα, σκληρῶν.

Καί ὅλα αὐτά τά κενά πρέπει νά στεγάζω διὰ τῆς μεγαλοψυχίας, κατὰ τό παράδειγμα πού, τότε, πού «ἤπλωσας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὰς παλάμας καὶ ἤνωσας τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα»!

Αὐτὴ ὅμως εἶναι ἡ γοητεία καί τό μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἀγκαλιάζει ὅλο τόν κόσμον καί προσευχόμενη. Δέν σοῦ λέμε ὁ καθένας, πατέρα μου, μόνον διὰ

λογαριασμόν του, αλλά λέγει: «Πάτερ ὅλων ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Ἔτσι θά μάθω κι' ἐγώ νά μή ζητῶ ἀνέσεις, ἀλλά νά ζῶ διά πολλῶν, διά τούς ἄλλους καί μέσα στίς ψυχές τῶν ἄλλων.

Ὅλα ὅμως αὐτά εἶναι ἐπιγενόμενα, τό πρωταρχικό εἶναι νά εἶμαι κοντά σέ Σένα. Τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων μπορεῖ νά φθάσει καί νά βοηθήσει μόνον ὁ ἔνθεος. Κύριε, βοήθησε νά εὐρίσκομαι κοντά σέ Σένα καί ὅλα τά ἄλλα εἶναι παρεπόμενα.

Κύριε, μάθε με τόν μυστικό τρόπο τῆς ἐπικοινωνίας μαζί Σου, γιά νά εἶμαι ψυχικά δυνατός καί χρήσιμος, ὅπως τό ἀπαιτεῖ ἡ ἱερατική ἀποστολή μου, πού εἶναι ἡ ἱερωσύνη σημάδι τῆς ἐπί γῆς παρουσίας Σου.

Δηλαδή, δέν εἶναι σάν τίς θεωρητικές γνώσεις, *scientia pura*, ἀλλά εἶναι σαφῶς ὁρατή ἡ παρουσία σου στή γῆ διά τῶν ἱερέων-ἐντολοδόχων σου μέ τά μυστήρια, τά σημεῖα καί ἱερά σύμβολα, πού μᾶς δίνεις τήν σωτηρία. Σ' αὐτήν τήν ἱερή ὑπόθεση καλοῦμαι νά συμβληθῶ κι' ἐγώ σήμερα. Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου διά τήν τιμήν, πού μ' ἐδιάλεξες, σάν ἱερέα καί μέ ἔκανες κι' ἐμένα, τόν εὐεργετημένο ἀπό Σένα, ἕνα αἰσθητό δεῖγμα τῆς χάριτος, πού χορηγεῖς στούς ἀνθρώπους. Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού μέ κάνεις οἰκονόμο τῶν μυστηρίων Σου καί ὅ,τι θέλεις νά εἰσχωρήσει στά βαθύτερα μιᾶς ψυχῆς, χρησιμοποιώντας ἐμένα μέ τά μυστήρια, μέ τό νερό τοῦ βαπτίσματος, μέ τήν Ἁγία Γραφή, μέ τόν τίμιο Σταυρό.

Καί ξέρω ὅτι αὐτό τό χάρισμα τῆς ἱερωσύνης ἐνεργεῖ πέραν τῆς ἀναξιότητός μας. Καί ὅτι δέν πρέπει νά παρουσιάζομαι σάν σοφός, σάν αὐτόκλητος κήρυκας, ἀλλά σάν ἀπεσταλμένος Σου.

Καί βεβαίως, δέν ἔχω πολλά περιθώρια γιά προσωπική ζωή, ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι, Σύ Θεέ μου, πρέπει νά εἶσαι ἡ ζωή μου, ὑπό τήν ιδιότητα τοῦ ἀπεσταλμένου Σου. Δέν χωρίζεται, λοιπόν, ἡ ὑπηρεσία μου-τό λειτούργημά μου ἀπό τήν ὑπόλοιπη ζωή μου, ὅπως στά ἄλλα ἐπαγγέλματα. Κύριε, «ἐλεύθερος ὢν πάντων, πᾶσιν ἑμαυτὸν ἐδούλωσα ... τοῦτο ποιῶ διὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοινωνὸς αὐτοῦ γένομαι...» (Α' Κορ. θ', 19-27).

Ἔτσι θά σηκώνω τό βάρος τῆς ἀποστολῆς μου, μέ φόβο μήπως τό πάθω ὡσάν τούς συγχρόνους Σου Ἰουδαίους, πρὸς τούς ὁποίους εἶπε: «ἔγνωκα ὑμᾶς ὅτι τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς» (Ἰω. στ' 42).

Ἡ μή πάθω ὅτι οἱ υἱοί τοῦ ἀρχιερέως Σκευᾶ, οἱ ὁποῖοι, μή ἀναγεννημένοι πνευματικά, ἐπεκαλέσθησαν τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί ἀνεπιτυχῶς ἐζήτησαν νά ἐκβάλλουν τά δαιμόνια. Τότε τό πνεῦμα τό πονηρόν, κατὰ πρόσωπον τούς εἶπε, διά στόματος τοῦ δαιμονιζομένου: «τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν γινώσκω καὶ τὸν Παῦλον

ἐπίσταμαι, ὑμεῖς δὲ τίνες ἐστέ;» (Πράξ. ιθ', 15).

Εἴθε κι ἐγὼ νὰ ἀξιωθῶ νὰ διατηρῶ τὴν χάριν πού σήμερον μοῦ δίδεται καὶ νὰ μὴ λυπήσω ποτέ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, προσέχοντας τά τρία ταῦτα: «ὑπόμενε, ἄπεχε, πρᾶτε, ἀνέχου καὶ ἀπέχου» (Ἐπίκτητος). Ἄπεχε ἀπό τὰς κακίας, ἀνέχου τὰς κακίας, πού οἱ κακοί σοῦ ἐπιφυλάσσουν. Καί πρᾶτε τό ἀγαθόν, ἀφοῦ «ὅστις ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίσει δὲ ἐν ἐνὶ γέγονε πάντων ἔνοχος» (Ἰακ. β', 10).

Καί ὁ Σειράχ μοῦ λέγει: «τέκνον εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ τῷ Θεῷ, ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν. Εὐθύνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον καὶ μὴ σπεύσῃς ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς» (Σειρ. β', 1). «Ἡμεῖς, Κύριε, τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν» (Πράξ. στ', 4).

Δέξου, Κύριε, τίς πρῶτες ἱερατικές προσευχές μου ὑπὲρ τοῦ χειροτονοῦντος με ἀρχιερέως Χρυσοστόμου. Καί μνήσθητι Κύριε Βαρθολομαίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Χριστοδούλου Ἀρχιεπισκόπου, Παντελεήμονος, Ἰακώβου, Ἱεροθέου, Ἐφραίμ καὶ Ἱεροθέου τῶν ἀρχιερέων.

Μνήσθητι, Κύριε, τῶν πνευματικῶν μου πατέρων Ἰωάννου ἱερέως, Τιμοθέου ἀρχιερέως, Ἀναστασίου ἱερέως, Πορφυρίου ἱερομονάχου καὶ Σπυρίδωνος ἱερέως.

Καί μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἐμῶν γεννητόρων Ἀθανασίου καὶ Εὐγενίας, τῶν ἀδελφῶν μου Κωνσταντίνας καὶ Ἀθανασίου, μετὰ τῶν τέκνων καὶ ἐγγονῶν αὐτῶν, ἔτι δὲ Ἀλεξάνδρας καὶ Κωνσταντίνου.

Μνήσθητι, Χριστέ, τοῦ ἀναδόχου μου Κωνσταντίνου, τῶν βαπτιστικῶν μου Νικολίτσας, Αἰκατερίνης, Δημητρίου, Γεωργίου καὶ Ἀναστασίας. Καί τῶν διδασκάλων μου, τῶν φίλων καὶ συγγενῶν. Ὑπεραγία Θεοτόκε βοήθει αὐτῶν. Ἅγιε Γεώργιε, Ἁγία Παρασκευή πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Καί νῦν λάλει, Κύριε, ὁ δοῦλος σου ἀκούει».